

Ой, згубилась блакитними днями  
щирість серця і буйних слів.  
Розлилися рожеві плями  
і розбіглись в чужу далечінь.

Промайнули краса і радість,  
юність німо лежить біля ніг,  
і ніхто – ні словечка – поради!  
і ніхто не приймає сліз.

Ну і згода. Нехай до болю  
не надійде ніхто із вас.  
Я ж притомлено йду до порога  
і ридаю в майбутній час.

Ви зростаєте в хладнім димі,  
ви зростаєте в жовтих вогнях,  
і червоний – хоч зрідка – заблима  
і трагічний розкочує шлях.

У шляхах, у дорогах майбутніх  
може згасне назавжди біль.  
Пригортаю до серця муку  
і ковтаю прозору сіль.

Я для когось чужий і пустельний.  
Що для вас чийсь шалений біль?  
Тільки ж знайте: в Країну Далеку  
Прийде людськість крізь муку і тлін.